

Arrest

nr. 262 823 van 21 oktober 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Laïla Hajji
Jan Van Rijswijcklaan 228/2
2020 Antwerpen

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2021 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 16 oktober 2021.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. HAJJI, die loco B. DEBRUYN advocaat verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 oktober 2021 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ BODUKAP op 16.10.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: K.

voornaam: Y.

[...]

nationaliteit: Oekraïne

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (een PV zal worden opgesteld door de sociale inspectie.)

Betrokkene verklaart dat ze begin augustus 2021 samen met haar partner uit Oekraïne naar België kwam om in de serres te werken.

Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat ook haar partner het bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Haar partner verblijft net als zij illegaal in het Rijk en heeft dus geen verblijfsrecht. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen.

Het hele gezin zal België moeten verlaten.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds begin augustus 2021 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene verricht arbeid zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart of single permit. (PV zal worden opgemaakt door de sociale inspectie.)

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds begin augustus 2021 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene verricht arbeid zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart of single permit. (PV zal worden opgemaakt door de sociale inspectie.)

Betrokkene geeft geen reden op waarom zij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. Zij geeft zelfs aan terug te willen keren naar Oekraïne.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds begin augustus 2021 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Betrokkene verricht arbeid zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart of single permit. (PV zal worden opgemaakt door de sociale inspectie.)

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van haar arrestatie is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

2.2.2. Verzoekster bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verweerder, vermoed.

Aan de eerste voorwaarde is voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

Verzoekster voert in haar enig middel de schending aan van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Uit de uiteenzetting blijkt dat verzoekster ook de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

Zij licht het middel toe als volgt:

(1) In eerste instantie dient vastgesteld te worden dat de Minister bij zijn beslissingen niet is uitgegaan van de juiste en volledige feitelijke gegevens.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Echter, de Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

(2)

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist verder dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128.424).

De bestreden beslissing bevat echter onvoldoende motivering en is tegenstrijdig.

Volgens verzoekster heeft de Minister dan ook niet alle relevante feitelijke gegevens in beoordeling genomen om tot de juiste beslissingen te komen.

De bestreden beslissingen zijn zonder feitelijke grondslag en zijn bovendien niet naar recht verantwoord.

In casu stelt de Minister zonder meer dat verzoekster geen arbeidskaart bezit en haar verblijf op geen enkele manier heeft trachten te regulariseren.

Deze bewering is onjuist en strookt niet met de werkelijkheid.

Zoals hoger vermeld werd voor de partner van verzoekster reeds een arbeidskaart aangevraagd.

Het dossier van verzoekster was in voorbereiding en gezien de stukken kan zeker aannemelijk gemaakt worden dat ook voor haar een arbeidskaart zou worden aangevraagd.

De Minister lijkt echter niet op de hoogte te zijn van dit belangrijk gegeven en nam dit dan ook niet in aanmerking bij het nemen van de bestreden beslissingen.

Verder werd zoals hoger vermeld enkel ten aanzien van verzoekster een beslissing tot terugleiding genomen.

Dit niettemin dat zij zich in een minstens gelijkaardige positie bevindt als haar partner, in hoofde van wie geen beslissing tot terugleiding werd genomen.

Verzoekster ziet niet in waarom lastens haar een andere beslissing wordt genomen en de Minister maakt dit ook niet duidelijk.

De beslissing vermeldt dat verzoekster niet in het bezit zou zijn van een geldig reisdocument, doch ook dit is onjuist. Verzoekster is wel degelijk in het bezit van een paspoort. (stuk 6)

De motivering is alleszins stereotiep en voldoet niet aan een correcte feitenvinding. De motivering kan bezwaarlijk aanzien worden als een individueel onderzoek van de persoonlijke situatie van verzoekster.

(3)

De bestreden beslissingen betekenen tevens een inbreuk op artikel 8 EVRM (m.n. het recht op de bescherming van het privé-en gezinsleven) nu verzoekster hierdoor van haar partner gescheiden wordt, te meer gelet op de geplande repatriëring.

Noot: Art. 8 EVRM vindt in casu toepassing. Bij de bepaling van het begrip 'gezin' wordt geen onderscheid gemaakt tussen een 'wettig' en een 'natuurlijk' gezin'. Nauwe verwantschapsbanden worden eveneens door het recht op eerbiediging van het gezinsleven beschermd.

Art. 8 EVRM is geenszins beperkt tot de klassieke huwelijkse relatie. Dit werd door het EHRM bepaald in het arrest Kroon (EHRM, 20 september 1994, Kroon v Nederland, overweging 40).

(4)

Artikel 74/13 Vw. bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het gezins- en familieleven van de betrokken onderdaan van een derde land.

Het is de logica zelve dat gedaagde de hogere rechtsnormen nagaat alvorens te besluiten tot de meest ingrijpende maatregel.

Dat uit de bestreden beslissing allerminst kan worden afgeleid of er effectief rekening werd gehouden met bovenvermelde elementen.

De beslissingen van de Minister staan tenslotte niet in proportie met de hierdoor aan verzoekster berokkende nadelen.

Er is geen vooruitzicht in haar land van herkomst, noch vanuit financieel, moreel of sociaal oogpunt.

Het was aangewezen om in deze omstandigheden bijkomende inlichtingen in te winnen bij verzoekster teneinde dergelijk onherstelbaar nadeel te vermijden."

Vooreerst merkt de Raad op dat de in casu bestreden beslissingen "het bevel om het grondgebied te verlaten" en de "beslissing tot terugleiding naar de grens" zijn die worden vervat in de bijlage 21. De Raad zal infra spreken van "de bestreden beslissing", daarmee doelende op zowel het bevel om het grondgebied te verlaten als de beslissing tot terugleiding.

Verzoekster wijst er in eerste instantie op dat de gemachtigde niet is uitgegaan van de juiste en volledige feitelijke gegevens. Verder meent verzoekster dat de beslissing onvoldoende gemotiveerd is en tegenstrijdig is. Ze acht de beslissing ook zonder feitelijke grondslag en niet naar recht verantwoord. Ze wijst op het motief dat zij niet in het bezit is van een arbeidskaart en haar verblijf op geen enkele wijze heeft trachten te regulariseren. Ze stelt dat dit niet strookt met de werkelijkheid. Verzoekster wijst erop dat voor haar partner een arbeidskaart werd aangevraagd. Verder stelt ze dat haar eigen dossier in voorbereiding is en gezien de stukken kan aannemelijk gemaakt worden dat voor haar ook een arbeidskaart zou worden aangevraagd. Hiermee heeft de gemachtigde geen rekening gehouden voor het nemen van de bestreden beslissing. Verder stelt verzoekster dat voor haar ook een beslissing tot terugleiding werd genomen, terwijl dit voor haar partner niet het geval is en hij zich wel in een gelijkaardige positie bevindt. Verzoekster begrijpt dit niet en de gemachtigde heeft dit ook niet verduidelijkt. Verzoekster vervolgt dat de gemachtigde ten onrechte heeft gesteld dat zij niet in het bezit is van een geldig reisdocument, terwijl zij wel in het bezit is van een paspoort. Verzoekster concludeert dit onderdeel van het middel door er nog op te wijzen dat de gemachtigde geen correcte feitenvinding heeft gedaan en er geen individueel onderzoek is van haar persoonlijke situatie.

In wat als een tweede onderdeel van het middel kan beschouwd worden, stelt verzoekster dat de bestreden beslissing een inbreuk vormt op artikel 8 van het EVRM aangezien zijn van haar partner zal gescheiden worden door de geplande repatriëring. Ze stipt aan dat artikel 8 van het EVRM niet alleen een wettig gezinsleven of klassieke huwelijk beschermt, maar ook nauwe verwantschapsbanden. In wat als een derde onderdeel kan beschouwd worden, wijst verzoekster op het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat bij het nemen van een verwijderingsbeslissing moet rekening gehouden worden met het gezins- en familieleven. Volgens verzoekster is thans niet effectief met haar gezinsleven rekening gehouden. Verzoekster acht de bestreden beslissing disproportioneel nu zij nadelen ondervindt. Er is volgens verzoekster in Oekraïne geen vooruitzicht, noch op financieel, moreel of sociaal vlak. In die omstandigheden had de gemachtigde bijkomende inlichtingen moeten inwinnen bij verzoekster teneinde onherstelbare schade te vermijden.

Prima facie beoordeling

Wat betreft artikel 1 van de wet van 29 juli 1991, blijkt dat deze bepaling enkel stelt: “Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursinstellingen of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur.” Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing deze begrippen zou schenden.

De in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 §2 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing wel degelijk steunt op een motivering in rechte en in feite. Voor het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten heeft de gemachtigde voor twee rechtsgronden gekozen, met name artikel 7, alinea 1, 1° en 8° Van de Vreemdelingenwet, die elk afzonderlijk het bestreden bevel kunnen schragen. Verder stoelt de gemachtigde ook op motieven in feite, respectievelijk het feit dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder de bij artikel 2 vereiste documenten, als het feit dat verzoekster een beroepsbedrijvigheid uitoefent als zelfstandige of in ondergeschikt verband, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging.

Verder steunt de gemachtigde de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan in rechte op artikel 74/14 §3, 1° van de Vreemdelingenwet en wijst hij er in feite op dat er een risico op onderduiken bestaat. Dat risico op onderduiken motiveert de gemachtigde door verwijzing naar het feit dat verzoekster na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek om internationale bescherming heeft ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Dit betwist verzoekster niet. Hij wijst erop dat verzoekster heeft verklaard sedert begin augustus 2021 in België te verblijven, doch er blijkt niet dat zij haar verblijf heeft trachten te regulariseren. Verder wat betreft de beslissing tot terugleiding is er wederom een motief in rechte, zijnde artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling verwijst naar artikel 74/14 §3 van de Vreemdelingenwet dat weer verwijst naar het risico op onderduiken. Ook de beslissing tot terugleiding is aldus zowel in rechte als in feite gemotiveerd.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Wat betreft artikel 4 van de wet van 29 juli 1991, betreft dit de uitzonderingen op de motiveringsplicht. Verzoekster licht niet toe op welke wijze dit artikel in casu door de bestreden beslissing zou geschonden zijn. Er wordt ook geen toepassing van gemaakt nu niet blijkt dat bepaalde motieven niet zouden zijn

weergegeven omwille van de Staatsveiligheid, de openbare orde, het privéleven of de zwijgplicht. Dit onderdeel van het middel is prima facie dan ook onontvankelijk.

Een schending van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt prima facie niet.

Verzoekster is het niet eens met de inhoud van de beslissing en voert in die zin veeleer de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Zoals verzoekster stelt, behoort het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in kennelijke onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verder wijst de Raad erop dat aangezien het bevel om het grondgebied te verlaten, stoelt op twee rechtsgronden die het bevel afzonderlijk kunnen dragen, verzoekster van beide gronden de onregelmatigheid dient aan te tonen middels een ernstig middel indien zij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten met succes wenst te betwisten. Uiteraard dient de Raad dan ook nog de aangevoerde schending van de hogere rechtsnorm, zijnde artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet na te gaan. Deze laatste bepaling verwijst immers impliciet doch zeker ook naar hogere rechtsnormen.

Wat betreft de rechtsgrond van artikel 7, alinea 1, 8° van de Vreemdelingenwet, met name dat verzoekster een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging, ontkent verzoekster dit in het verzoekschrift niet. Ze toont niet aan wel in het bezit te zijn van een arbeidskaart, zoals vereist voor het werken in loondienst voor een periode van minder dan 90 dagen. Verzoekster verklaart zelf tijdens haar gehoor van 16 oktober 2021 aangekomen te zijn in augustus 2021 om te werken in serres. Indien de Raad ervan zou moeten uitgaan dat die aankomst in augustus klopt, hetgeen de Raad niet kan nagaan, dan is de termijn van drie maanden nog niet overschreden, maar dient verzoekster voor een tewerkstelling wel in het bezit te zijn van een arbeidskaart en haar werkgever in het bezit van een arbeidsvergunning blijkens de wet van 30 april 1991 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers iuncto het Besluit van de Vlaamse regering van 7 december 2018 houdende uitvoering van de wet van 30 april 1991 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers. Blijkens artikel 4 §§ 1 en 2 van deze wet moet de werkgever die een buitenlandse werknemer wenst tewerk te stellen vooraf een arbeidsvergunning hebben verkregen. Een arbeidsvergunning wordt niet toegekend wanneer de buitenlandse onderdaan België reeds is binnengekomen om er te worden tewerkgesteld, vooraleer de werkgever de arbeidsvergunning heeft bekomen.

Volgens artikel 5 van de voornoemde wet, moet de buitenlandse werknemer van de bevoegde overheid vooraf een arbeidskaart hebben verkregen om arbeid te verrichten. De werknemer moet zich met andere woorden in het buitenland bevinden op het ogenblik dat de arbeidsvergunning en arbeidskaart worden aangevraagd en zich vervolgens met die arbeidskaart naar België begeven. Op deze regel bestaan uitzonderingen, doch verzoekster toont prima facie niet aan hieronder te vallen.

Het feit dat verzoekster aanhaalt dat voor haar partner een arbeidskaart "is aangevraagd" is voor verzoekster zelf irrelevant, aangezien de bestreden beslissing geen betrekking heeft op haar partner die geen rechtsaddressaat is van de beslissing. Verder legt verzoekster ook tal van stukken neer, die betrekking hebben op die aanvraag van haar partner, die overigens niet ontvankelijk werd verklaard op 18 oktober 2021, doch niets wat haar eigen eventuele aanvraag voor een arbeidskaart kan betreffen. Er kan dan ook niet gevolgd worden dat op grond van de stukken voor de partner "*zeker aannemelijk wordt gemaakt*" dat ook voor verzoekster een arbeidskaart "*zou aangevraagd worden*" aangezien het dezelfde werkgever betreft. Bijgevolg kon de gemachtigde met deze bewering geen rekening houden bij het nemen van de bestreden beslissing, moest hij dit ook niet doen, en heeft hij daar dan ook prima facie geen onzorgvuldigheid, noch onredelijkheid begaan. Noch is op dit punt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd.

Het administratief dossier bevat enkel een arbeidsovereenkomst voor verzoekster, die overigens een termijn voor meer dan drie maanden bedraagt. Er is immers sprake van een overeenkomst van 24 juli 2021 tot 20 november 2021. In dat geval stipt de Raad ten overvloede aan dat verzoekster in het bezit zou moeten zijn van een gecombineerde vergunning, vereist voor het werken in loondienst voor meer

dan 90 dagen. Bijkomend dient in dat geval verzoekster wel over een visum te beschikken aangezien de visumvrijstelling voor onderdanen van Oekraïne enkel geldt voor een maximumtermijn van 90 dagen binnen 180 dagen en voor onderdanen van Oekraïne die beschikken over een biometrisch paspoort (zie bijlage 2 bij de Verordening (EU) 2018/1806 van het Europees Parlement en de Raad van 14 november 2018 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld (hierna: de Verordening 2018/1806)).

De Raad is van oordeel dat verzoekster met haar betoog prima facie niet heeft ontkracht dat de bestreden beslissing kan gesteund worden op de tweede vermelde rechtsgrond, zijnde op artikel 7, alinea 1, 8° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster wijst er nog op dat zij wel in het bezit is van een geldig reisdocument, zijnde haar paspoort. Deze kritiek heeft betrekking op de eerste rechtsgrond waarop de gemachtigde zich heeft gesteund, met name dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. In principe dient een vreemdeling – derdelander op grond van artikel 2 van de Vreemdelingenwet bij binnenkomst in het bezit te zijn van een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt. In casu is niet betwist dat verzoekster geen visum heeft voorgelegd. Uit haar betoog blijkt echter dat zij meent dat een paspoort kan volstaan. Uit de bijlage 2 van de voormelde Verordening 2018/1806 blijkt dat onderdanen van Oekraïne vrijgesteld zijn van een visumplicht voor maximum 90 dagen op 180 indien zij houders zijn van een biometrisch paspoort. Er blijkt uit de stukken, met name het logo op de voorkant van verzoeksters paspoort dat zij in het bezit is van een biometrisch paspoort. Bijgevolg kan verzoekster louter met haar paspoort reizen (niet werken zonder arbeidskaart) gedurende maximum 90 dagen op 180 dagen. Echter, zoals verweerder in de nota aanstipt, kan de Raad niet uitmaken sedert wanneer verzoekster zich op het Schengengrondgebied bevindt, zodat niet duidelijk is of de termijn van maximum 90 dagen op 180 dagen werd gerespecteerd. Verder stipt verweerder in de nota terecht aan dat verzoekster een langer verblijf beoogt. Dit kon de Raad supra reeds vaststellen op grond van de arbeidsovereenkomst die zich in het administratief dossier bevindt waarin sprake is van een termijn van 24 juli 2021 tot 20 november 2021. Zoals supra aangehaald, is in geval verzoekster een tewerkstelling van langer dan drie maanden beoogt en dus ook een verblijf van meer dan drie maanden beoogt, ook een visum vereist, zoals verweerder in de nota en op zitting terecht aanstipt.

Daargelaten de vraag of de eerste rechtsgrond de bestreden beslissing afdoende kan schragen, nu bijvoorbeeld onduidelijk is sedert wanneer verzoekster zich op Schengengrondgebied bevindt, dan nog heeft de Raad supra prima facie aangenomen dat de tweede rechtsgrond de bestreden beslissing afdoende kan dragen.

Voor het feit dat voor de partner van verzoekster louter een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen (bijlage 13) op 15 oktober 2021 en geen bijlage 13septies, dat een beslissing tot terugleiding bevat, ligt inderdaad geen verklaring voor. Dit verschil kan in casu echter prima facie op zich niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing leiden. Immers ook een bevel om het grondgebied te verlaten, zonder een beslissing tot terugleiding, houdt een terugkeerverplichting in. Er blijkt bovendien dat ook voor de heer K.V. in die bijlage 13 geen termijn is toegestaan voor een vrijwillig vertrek, zodat ook van hem wordt verwacht onmiddellijk het Schengengrondgebied te verlaten en terug te keren naar Oekraïne.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster kan verder gevolgd worden dat volgens het EHRM het begrip 'gezin' niet is beperkt tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 94). Er moet sprake zijn van een stabiele de facto partnerrelatie, ongeacht het geslacht van de partners (EHRM 23 februari 2016, *Pajic/Kroatië*, § 64). Om te bepalen of een partnerrelatie een voldoende standvastigheid (duurzaamheid) heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal relevante factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, *Al-Nashif/Bulgarije*, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, par. 30). In casu kan de Raad niet nagaan of er tussen verzoekster en de heer K.V. een duurzame relatie bestaat. Blijkens de bestreden beslissing wordt door de gemachtigde evenwel niet betwist dat verzoekster een beschermingswaardig gezinsleven met haar partner heeft.

De gemachtigde stipt evenwel aan dat haar partner ook een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen zodat verzoekster niet kan voorhouden van hem gescheiden te worden. De Raad kan deze redenering volgen. Het feit dat verzoekster wel werd opgesloten met het oog op een gedwongen verwijdering en de heer K.V. niet, doet geen afbreuk aan het feit dat middels het bevel om het grondgebied te verlaten voor K.V. ook aan hem een terugkeerverplichting wordt opgelegd. Zoals supra wordt aangehaald, heeft hij blijkens de bijlage 13 van 15 oktober 2021 hier evenmin een termijn voor vrijwillig vertrek voor gekregen, zodat ook hij wordt opgelegd onmiddellijk het Schengengrondgebied te verlaten en terug te keren naar zijn herkomstland. De Raad ziet dan ook prima facie niet in op welke wijze door de bestreden beslissing de eenheid van gezin van dit koppel in het gedrang wordt gebracht.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt prima facie niet.

In artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), is uitdrukkelijk

voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet verwijst verzoekster wederom naar haar familieleven met haar partner. Supra werd al vastgesteld dat dit gezins- of familieleven niet in het gedrang komt door de bestreden beslissing. Verder haalt verzoekster geen elementen aan die betrekking hebben op haar gezondheidstoestand of minderjarige kinderen, zodat een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet prima facie niet blijkt.

Waar verzoekster nog bijzonder vaag stelt dat de bestreden beslissing haar een disproportioneel nadeel bezorgt op financieel, moreel of sociaal vlak, is dit betoog dermate vaag dat hieruit geen onwettigheid van de bestreden beslissing kan worden afgeleid. De Raad volgt dan ook niet dat de gemachtigde, buiten het hoorrecht dat reeds heeft plaats gevonden op 16 oktober 2021, bij verzoekster nog bijkomende inlichtingen had moeten inwinnen.

Het middel kan geen aanleiding geven tot de schorsing van de bestreden beslissing.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M.-C. VERTOMMEN,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M.-C. VERTOMMEN

A. MAES